

Nr 177.

Av herr **Ericsson, Carl Eric**, och herr **Mannerskantz**, om tillämpning av skattespärr i fråga om preliminärskatt.

Enligt bestämmelserna i kungl. förordningen om begränsning i vissa fall av skatt till staten på grund av 1948 års taxering och kungl. förordningen med provisoriska bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall gäller en s. k. skattespärr, enligt vilken avkortning av påförd skatt och restitution av erlagd skatt skall ske med belopp, varmed den skattskyldige på grund av taxering påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel sammanlagt överstiga 80 procent av den taxerade inkomsten, ökad med det belopp, varmed avdrag för allmänna skatter medgivits, dock att avkortningen och restitutionen sammanlagt ej må överstiga den statliga inkomstskatten. Grunden för dessa bestämmelser är sålunda i stort sett, att ingen skattskyldig i regel skall behöva erlägga mer än 80 procent av sin inkomst i skatt.

I fråga om skatter, som påfördes på grund av taxeringar för taxeringsåren 1942—1945, gällde en liknande skattespärr, enligt vilken dock de skattskyldiga, vilkas statliga skatter överstiga nämnda procentsats, hade möjlighet att inom förhållandevis kort tid efter det att skatten erlagts och i vissa fall till och med innan skatten erlagts komma i åtnjutande av skattespärren.

Genom omläggningen av uppbördssystemet till preliminärt har emellertid frågan komplicerats för de därav berörda skattskyldiga på så sätt, att de under uppbördsåret komma att få erlägga ett större belopp än vad skattespärren skulle motivera, varigenom de komma att få »ligga ute med» stora skattebelopp under förhållandevis lång tid, i vissa fall ända upp till två år.

Denna fråga upptogs till behandling av föredragande departementschefen i Kungl. Maj:ts proposition nr 299 till 1947 års riksdag, där det sades, att »ett särskilt spörsmål är huruvida skattespärren skall tillämpas även i fråga om den preliminära skatten». Med framhållande bl. a. av att den föreslagna lagstiftningen endast var ett provisorium ansåg sig emellertid departementschefen böra förordna, att spärren icke skulle tillämpas annat än i fråga om slutlig eller tillkommande skatt.

Emellertid torde starka såväl principiella som praktiska skäl tala för att sätta in denna skattespärr på ett sådant stadium, d. v. s. redan beträffande den preliminära skatten, att den fyller sitt omedelbara ändamål och blir effektiv. I förra avseendet är det icke tillfredsställande, att skattskyldiga genom den nuvarande ordningen faktiskt skola behöva betala in i skatt större del av sin inkomst än vad en sträng tillämpning av 80-procent-spärren skulle föranleda till eller eventuellt till och med mera än sin in-

komst. Ur praktisk synpunkt måste det anses vara en onödig omgång att först taga ut skatt preliminärt för att sedan restituera densamma till den skattskyldige på grund av spärrlagstiftningen. Att förhållandet för de skattskyldigas del är kännbart såsom en tung belastning faller av sig självt. Rent uppördstekniskt sett torde det icke innebära alltför stora svårigheter att lösa denna fråga så att skattespärren sättes in redan på den preliminära skatten. Naturligtvis måste trots allt den slutliga debiteringen rätta till eventuella skillnader mellan den preliminära och den slutliga skatten. Med ledning av den erfarenhet, som centrala uppördsnämnden vunnit under sin hittillsvarande verksamhetstid, torde denna fråga säkerligen kunna lösas på ett för alla parter tillfredsställande sätt.

Därför föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om översyn av gällande uppördsförordning i syfte att sätta in 80-procent-spärren redan på den preliminära beskattningen och i samband därmed av lagstiftningen om denna spärr, så att förslag därom kan framläggas för innevarande års riksdag.

Stockholm den 24 januari 1948.

Carl Eric Ericsson.

Axel Mannerskantz.